

Adolfo Nicolás, in memoriam

Ha mort a Tòquio, als 84 anys, el P. Adolfo Nicolás Pachón, sacerdot de la Companyia de Jesús. El 2008 havia estat elegit successor del P. Peter Hans Kolvenbach pels jesuïtes reunits en Congregació General. Va exercir de superior general fins a l'any 2016, quan fou substituït pel P. Arturo Sosa, el primer jesuïta llatinoamericà que dirigeix la Companyia de Jesús. Amb l'elecció del P. Nicolás en temps de Benet XVI, s'obrí una nova etapa en la congregació religiosa masculina més nombrosa del món, una etapa propugnada ja des dels anys del Generalat del P. Arrupe, en la qual s'han concretat com a prevalents els objectius prioritaris de servir la fe i promoure la justícia.

Nascut a Villamuriel de Cerrato, un poble de Palència, pocs mesos abans de la guerra civil, el P. Nicolás ha mort al seu Tòquio estimat, on es va traslladar el 1961, on va acabar la Teologia i on va ser ordenat sacerdot el 1967, amb 30 anys. El 1971, una vegada acabats els estudis d'especialització en teologia sistemàtica i obtingut el doctorat a la Pontifícia Universitat Gregoriana per poder exercir de professor a la Universitat Sofia, va tornar a l'Àsia, on va estar quaranta-quatre anys entre el Japó i les Filipines. Home serè, intel·ligent i amable, dotat d'un fi sentit de l'humor, la seva llarga experiència en aquests països el feu comprensiu i obert, objectiu i en pau amb ell mateix.

En una ocasió, el germà jesuïta Wenceslao Soto va suggerir al P. Nicolás que fes una xerrada sobre qüestions candents, que de primer fou publicada a la

revista *Jesuïtas* i després al llibre *Confesiones de jesuïtas* de V. Gómez-Oliver i J. M. Benítez-Riera (2018). Hi sostenia que «tota cultura és limitada i no pot proclamar una visió concreta de la persona i de la vida social, per això mateix necessitem d'altres cultures per créixer en el context de plenitud». Fruit de la seva experiència personal en un indret on el catolicisme és minoritari, el P. Nicolás creia que l'anàlisi de la cultura en un país ha de ser molt profunda per conservar la visió humil de què necessita purificació i què representa un enriquiment. I definia el catolicisme japonès com a digne, seriós, compassiu, culte, humil i concret.

Deia que sempre que tornava a l'Àsia hi havia alguna cosa que el feia sentir immediatament a casa. Afirmava que el budisme i les religions autòctones (sintoisme, hinduisme, taoisme) havien educat i molt bé els cors dels asiàtics, que havien viscut amb gran dignitat una història plena de guerres, crisis i tota mena de tragèdies.

En ser preguntat sobre què li diria a un jove disposat a entrar a la Companyia, el P. Nicolás responia: «Disposa't a donar-ho tot, a aprendre-ho tot, a aprendre dels pobres, a aprendre de les altres religions. Disposa't a servir i a trobar en el servei el teu goig i la teva felicitat. Si en això trobes el teu goig profund ningú no te'l podrà prendre, si no el trobes, et perdràs en competicions inútils, en ideologies i preocupacions que tenen més de tu que de Crist.» *Talis vita, finis ita*. Així visqué el P. Nicolás, així ha mort. Que reposi en la Pau del Ressuscitat.